

כ"ט, והיינו שישראל מצד עצמם היו משוקעים כמ"ט שערי טומאה¹⁰, אלא אעגלה עליהם כו', שזהו"ע משכני, מלמעלה למטה, וזהו גם מ"ש משכני, לשון יחיד, כי הגילוי מלמעלה, פעל הזוהר רק בנפש האלקה שרק נפש האלקה מרגשת הגילוי מלמעלה, אבל נפש הבהמה נשארה כמעמדה ומצבה, וזהו גם מ"שיו ביצי"מ כי כוח העם, ומבאר רכינו הזקני, ולכאורה הוא תמיה למה היחה כזאת, וכי אילו אמרו לפרעה לשלחם הפשי לעולם, לא הי' מוכרח לשלחם, אלא מפני שהרע שבנפשות ישראל עדיין הי' בתקופו כו' והיינו, וכיון שהגילוי מלמעלה פעל הזה רק בנה"א, משא"כ נה"ב נשארה בתקפה, הנה מצד נה"ב הוצרך להיות ענין התפוזן והכריחה. וכל זה הוא, לפי שהגילוי דיצי"מ הי' בדרך מלמעלה למטה, ואילו ישראל מצד עצמם, לא היו כלים לזה, ולכן נרגש הגילוי בנה"א בלבד. אמנם לאחרי הגילוי דיצי"מ הי' ענין ספירת העומר

שהו"ע העבודה מלמעלה למטה, ועדי"נ אחריו נרוצה, היינו, שאין זה באופן המשכני, מלמעלה למטה, אלא באופן שהוליצה היא מעצמו (אליין לויפן), שזוהי העבודה בדרך מלמטה למעלה. וכיון שהעבודה היא מלמטה למעלה, הרי זה שירך גם לנה"ב, ולכן נאמר נרוצה, לשון רבים, שהו פעל הזהו גם בנה"ב, וזהו גם הדיוק נרוצה, מלשון מרוצה דקא, כי, כאשר העבודה היא גם מצד נה"ב, הרי זהו זה אצלו בדרך מרוצה דקא, הנה"ב הוא שכאשר נמשך לאיזה דבר הרי זה אצלו בדרך מרוצה דקא, והיינו, שאצל הנה"ב לא שייך ענין של הליכה לאט לאט, כי אם בדרך מרוצה, וממה-נפשן, או שאינו נמשך כלל לעניני אלקות, או שנמשך אליהם בדרך מרוצה (והיינו, שכאשר פועלים עליו להיות נמשך לאלקות הרי זה נעשה אצלו בדרך מרוצה) ועוד זאת שכאשר נה"ב נמשך לאלקות בדרך מרוצה, הרי זה פועל ענין המרוצה גם אצל נה"א, והיינו, נה"א מצד עצמה איך בה ענין המרוצה, והמשיכה שלה לאלקות היא במדרגה והגבלה, אבל ענין הנה"ב נחוסת בה תוספת אור, שנעשה בה ענין המרוצה, למעלה ממדרגה והגבלה (זהו אומרו נרוצה לשון רבים) שענין המרוצה הוא (לא רק אצל נה"ב, אלא גם אצל נה"א, וכללות תענין דאחריו נרוצה, קאי על העבודה רבדרו) נה"ב, שזוהי כללות העבודה וספד"ע שהיא בדרך מלמטה למעלה, וזוהי ההכנה להענין למתן תורה, הביאני המלך חזקוני.

(12) תניא פל"א, וראה גם לקו"ט שבתעודה

(9) הגש"פ פיסקא "מצע דז"
 (10) זוהר חדש ל"פ יחתי, ועוד.
 (11) בשלה יד, ה.

כס"ד. ל"ג בעומר, ה'תשי"א

(דנחה בלתי מנוחה)

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הכיכאם את עומר התנופה¹¹ ודיינין, שבחתילה צ"ל מצות הבאת עומר התנופה, ואח"כ מצות ספירת העומר, מצוה למימני יומי וקצוה למימני שבועי¹², שמצוה זו היא בין הבאת העומר לחג השבועות. או צריך להבין ע"ש וספרתם גו' ממחרת השבת, דלכאורה, כיון שהלכות בזה היא ממחרת הפסח, הוליל ממחרת הפסח, ולמה נאמר ממחרת השבת, וכפרט שהצדוקים טעו ואמרו שהלכות היא ממחרת שבת בראשית, ותכמל ישראל היו צריכים להתווכח צמחם, ולהביא ראיות שכוונת הכתוב היא למחרת הפסח, וא"כ למה לא נתפרש כתוב ממחרת הפסח, אלא נאמר ממחרת השבת.

ב) ויזכר זמן ההקדים ביאור כללות ענין ספירת העומר. דהנה איתא במשנה¹³ כל המנחות באות מן החטים, וזו (מנחת קנאות) באה מן השעורים, וכן מנחת העומר באה מן השעורים, הטעם שמנחת קנאות באה מן השעורים, מאכל בהמה, מכובד במשנה שם כשם שמעשי, לעשה בהמה כך קרבנה מאכל בהמה, אך עדיין צריך ביאור למה נשתנתה מנחת העומר מכל המנחות שבאת מן השעורים דקא, וידוע הביאור בזה, שזוהי לפי שהעבודה דמנחת העומר הו"ע בירור נפש הבהמה.

וכיבאר הענין, דהנה הגילוי שהי' כיום א' דתה הפסח הי' כבתי אתערוותא דלעילא מצ"ע, וכמ"ש בהוציאך את העם ממצרים תעבדו את האלקים על הר הזה, היינו, שענין העבודה מלמטה למעלה התחיל לאחר יצי"מ, ואילו ביצי"מ היחה ההתעוררות מלמעלה למטה, וזהו מ"ש משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חזקוני, משכני קאי על הגילויים דיצי"מ, שהיו בדרך אתעדל"ע, שנגלה עליהם מלך המלכים

11) אמור כב, טו.
 12) מנחות סו, א.
 13) שם סו, ב.
 14) מסכת יד, א.
 15) בהבא לקמן - ראה ד"ה משכני חזקוני וספד"ע קצב ואילך). חסיד"ח (סד"מ חסיד"ח ע' ערב ואילך). ד"ה הגילוי דש"פ במכר תש"א (סד"מ תש"א ע' 119 ואילך).

השכונות ה"ע בירור כללות המדה, וספירת הימים ה"ע בירור כל פרט ופרט שבכל מדה, ופ"ז הנה ספירת הימים שה"ע בירור כל פרט המדות, כיון שענין זה שייך לעבודה בפועל במחשבה דיבור ומעשה (כנ"ל), שצריכה להיות וישנה בכל עת וכל זמן, לכן חיוב ספירת הימים גם בזמן הזה הוא מדאורייתא, משא"כ ספירת השכונות שה"ע בירור כללות המדה, שאין זה שייך לעבודה בפועל במחשבה דיבור ומעשה, הנה אף שיש בה מעלה לגבי העבודה המימני יומי, כיון שזוהו בירור המדה בכללותה שזוה"ע נעלה יותר להרי לאידך גיסא, כיון שזוהי עבודה ועליה יותר שאינה שייכת למעשה בפועל, הנה בזמן הזה, אין לנו הכח לכרר כללות המדה, והכח שניתן לנו, הוא רק על מה ששייך לעבודה בפועל.

ד) וביאור ענין התכללות המדות"

ולדוגמא כמדת החסד, שנוסף על כללות מדת החסד עצמה שענינה הוא אהבת הוי"ו, היא כלולה גם מכל המדות, וענין מסוד שבתוס' היינו שמצד אהבת הוי"ו הרי הנה אהבה חז"י, שכאשר רואה מי שעוסק בלימוד התורה וקיום המצוות בראת שמים, הרי הוא מתעורר באהבה אליו, וכמו"כ מצד אהבתו להוי"ו הרי התעסקותו בכל הענינים השייכים לתוס' היא כדורות, וענין שבתוס' היינו שאהבתו להוי"ו מתבטאת בקי ההפכי, ששונא את מנגזרי הוי"ו וענין תפלות שבתוס' ה"ע ההתפאות הבאה מתחסד, שכאשר רואה מי ששולמד תורה ומקיים מצוות מתוך נועם ועריכות (מיט א געשמאק), הרי הוא מתפאר על הירפוי שבתוס'צ"ע, באינו מדה (ארף ורפל) יכולה התורה לפעול באדם. ותוסף על התכללות עיקרי המדות (תג"ח), צלולים לחסד גם ענפי המדות (נה"י) דנצה שבתוס' היינו שמצד אהבתו לזוה"ע הנה גם כאשה יש מונעים ומעכבים, ה"ה מנצח את עצמו לעמוד נגד כל מונע כו', ועוד זאת, שכאשר יש התנגדות מכוונת ואין לו כח כו', כי רבים קמים עליו, הנה מצד אהבתו להוי"ו היינו שגם כאשר מאוה טעם אין לו משיכה לחומ"צ, וענין יסוד שבתוס' היינו שגם כאשר לוח לוח בכל תנועות נפשו, עד הנה מצד אהבתו להוי"ו הרי הוא מתקשר לוח בכל תנועות נפשו, עד שמתעורר בתשוקה לתוס' ועד שכל המהדומ"ע שלו הם רק בתוס'צ"ע, שזוה"ע מלכות שבתוס' וכשם שמדת החסד כלולה מכל המדות, כך הוא גם בכל המדות, שכל מדה כלולה מכל המדות.

19) בהבא לקמן — ראה ד"ה משכני 20) תוליים ג. ב. תר"ת, תרס"ח ותש"א שבעתה 5.

א"ת
א"ת
א"ת
א"ת
א"ת

וספרתם לכם ממדת השבת

ג) וכפטריות יתת בתם בכירור נה"כ יש כ' ענינים, בירור המוחין, וכירור המדות, והם ב' הענינים בתקרב העומר וספירת העומר"

העומר"י, תקרב העומר ה"ע בירור המוחין דנה"ב, כי נוסף לכללות הענין שלמות העומר כאה מן השעורים, מאכל כהמה, שמורה על בירור הנה"ב, הנה במאכל כהמה גופא, באה המנחה מן הדגן, שמורה על המוחין, כמפורז ממארי"ל, אין התנוק יודע לקרות אכא עד שיטעום טעם דגן, אלא שזוה"ע המוחין דנה"ב, שכיון שעיקרה מדות, הנה גם המוחין שלה הם קשורים ושייכים אל המדות, שזוהו שגם הזגן (מוחין) הוא מאכל כהמה (מוחין) השייכים אל המדות). ולאחר תקרב העומר שהו"ע בירור המוחין דנה"ב, באה העבודה בכירור המדות דנה"ב ע"י ספירת העומר, למימני יומי ולמימני שבועי, והיינו דתקרב העומר שהו"ע בירור המוחין השייכים אל המדות, הול זה ביום א' כלב, ט"ז בניסן, אבל ספירת העומר שהו"ע בירור המדות עצמן, הנה על זה לא מספיק הכירור בכללות, אלא צריך להיות בירור פרטי, לברר כל מדה ומדה בפני עצמה, ועוד זאת, שהתבירור צריך להיות בפני פרטיות, לברר כל מדה כפי שהיא כלולה מכל ז' המדות, והיינו שהתבירור בכללות הוא בדרך מקור כלבד, ואינו נוגע לפועל, והעיקר הוא העבודה לאט לאט, בכח עצמן זקא, שזוהו הכירור כפרטי פרטיות, כפי שכל מדה כולה מ"ז מדות, שע"ז נעשה העבודה באופן שבכל דורכ"ל דערו"י, שכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה יהיו כדכע, וזוהו שמצד ספר"ע, ה"ה, לא רק למימני שבועי, והיינו בירור כל מדה בכללות, אלא העיקר הוא למימני יומי, והיינו בירור המדות בפטריות, חסד שבתוס' כו' הרי שבהוד כו' עד למלכות שבמלכות.

ב) ובהו יש לכאר דעה רבינו ירוחם"ו שבזמן הזה יש חילוק בין המצוה למימני יומי להמצוה למימני שבועי, דהנה, יש אומרים' שגם בזמן הגלות מצוה ספר"ע היא מדאורייתא, ויש אומרים' שבזמן הגלות מצוה ספר"ע היא רק מדרבנן, אך רבינו ירוחם"ו מחלק בין ספירת הימים וספירת השבועות, שספירת הימים' גם בזמן בתת היא מדאורייתא, אך ספירת השבועות היא מדרבנן, ויש לומר הביאור בזה ע"פ ה"ל, שספירת

- 13) ד"ה משכני ה"ל תש"א (סה"מ)
- 14) ראה פרבות מ. א. מתנות כהונה לכו"ר
- 15) מש"נ ג. א. מבוא שפרים שער ה ת"א פ"ב
- 16) ספר תולדות אדם תחב חמיש חלק רביעי (תניצאה שי"ע) — פ"ד, ג.
- 17) רמב"ם הל' תמידין ומספין פ"ז תכ"ב. חזית מצוה שו' וע"ר.
- 18) תוס' מנחות סו'. א. משה משה אור חסון. ברכ"י א"ת סתפ"ט סק"א. ודאה שו"ע אר"ה"ז א"ת שם ספיק ב וספיק יז. וע"ר.
- 19) מש"ל ג. ג.
- 20) מש"ל ג. ג.

כ"ג
כ"ג
כ"ג

הוד שבהוד (הודאה שבהודאה, שענין ההוד (הודאה) גופא אינו מצד חכ"ד או מצד חג"ת, אלא מצד הודאה בעלמא. וכמו שאומרים בנוסח מדרים דרכנו: מורים אנתו לך כו' על שאנו מודים לך, הודאה שבהודאה. וזהו המדריגה הייתה אחרונה בקדושה, שעל זה אמרו רז"ל מאן דלא כרע במודים אינו קם לתחיית המתים, כי, גם כאשר אין אצלו ענין הידיעה, הרי כיוון שידע לכל הפחות שצריך להודות, אזי יש לו תקוה. ואפילו אם אין לו גם ידיעה זו, אבל יכול לפעול בעצמו להודות מצד הודאה בלבד. ללא ידיעה, הרי הוא לכל-הפחות בדרגא של הוד שבהוד, ויש לו תקוה. אבל מאן דלא כרע במודים, שחסר אצלו גם ענין ההודאה שבהודאה, אזי שדרתו נהפכה לנחש²², והיינו, שאין לו שייכות לעניני קדושה.

(ד)

ובזה יוכן הקשר דל"ג בעומר לרשב"י, דהנה, העובדא של רשב"י הייתה לקשר עומק רום עם עומק חמת (כמשנת"ל²⁴), ולכן, ההתגלות דעומק רום עד לשרש שרשו למעלה מעלה, הייתה בל"ג בעומר, שהיה ספירת הוד שבהוד, שזהו המדריגה היותר תחתונה בעבודה, שבה נשלמת העבודה דבירוד עקבות המדות, ואת יכולה להיות פתיחת הצינור להמשכת וגילוי שרש שרשו למעלה מעלה, שעיי"ז יגיע לכל ישראל גילוי פנימיות התורה. והנה לפעול פתיחת הצינור לזה, הוא ע"י העבודה הדוד שבהוד, שהו"ע הקבלת עול, עולה של תורה²⁵ (כמשנת"ל²⁶) והיינו, שאינו ממחשב בהגבלות דומן ומקום, וכללות עבודתו היא לגמרי שלא ע"פ טעם ודעה, ולכן, הנה לא זו בלבד שהמקום והזמן אינם מעילים ומסתירים עליו, אלא אדרבה, שגם בזמן המקום הרי הוא פועל הענין דוספרתם לכם.

(ה)

ויזהר גם מ"ש וספרתם לכם ממחרת השבת דוקא, והענין בזה, דהנה, כללות סדר ההשתלשלות נקבע בדרגא של קדימה ואיחור, משי ולא מסי²⁷, וכללות הדברים הו"ע זמנים וסדר זמנים²⁸ אמנם, כדי שיוכל להיות הענין דוספרתם לכם, לברך את כל סדר ההשתלשלות עד למטה מטה בעומק חמת, הנה הכח על זה הוא ממחרת בשבת בחי' שלמעלה מכללות ענין הזמן²⁹. דהנה, המדריגה היותר נעלית בענין הזמן הו"ע

26 בהשגחה שלפני המאמר - ענף ב ואילך (ת"מ שם ע' 72 ואילך).

27 ראה חז"א טז, ב, סה, א, עץ חיים שער ז (שער מטי תולא מטי).

28 סהמ"ע לתצ"ט נז, ב, נט, א.

29 ראה לקו"ת אמור שם ליה, ד, אור"ת וקרא ח"א ס"ע קטו, חז"ג ע' תוסט, ועוד.

23 ראה ב"ק טז, סע"א, וזהו ח"ב ק"ב, א.

ח"ג קט"ו, א.

24 בהשגחה שלפני המאמר - ענף ה

(ת"מ ח"ג ע' 75).

25 ראה במד"ב פ"ח, כא, מדרש 255

וזהנה כשם שבנה"א כלולה כל מדה מ' המדות, כן הוא גם בנפש תבהמת' שהיא את זה לעומת זה עשה האלקים³¹. וכמו במדת החסד, הנה ענין חסד שבחסד היינו שאהבתו לדברים גשמיים מתבטאת בתשוקה גלויה לגשמייות. (ונבונה שבחסד היינו שמצד אהבתו לדברים גשמיים הרי הוא שונא את המנוגד לו בענין זה, שכאשר אומרים לו: אך מתאים לך להיות שקוע בענינים בהמיים שאינם לפי מעלת האדם, הרי הוא שונא אותם. תפארת שבחסד היינו שנוסף על המשכתו לענינים גשמיים, הנה הוא גם מתפאר ומתלות (ער בארימט זיך און קאכט זיך) כזה שהוא נמשך לענינים גשמיים וענין נצח שבחסד היינו שגם כאשר מאיזו סיבה חסרה אצלו המשיכה לדברים גשמיים, הרי הוא מצנח את עצמו לפעול תשוקה כו'. ויתרה מזו, שגם כשישנה התנגדות מבחוץ, שמביישים ומכזים אותו, ואומרים: ראו כיצד יהודי כן אכרהם יצחק ויעקב שקוע בענינים בהמיים, ועוד יותר בענינים אסורים, הרי הוא לוחם שזה לא יבלבל את האוונות, שזהו"ע הוד שבחסד וכל כך גדלה האוונות עד שבא לדי' התקרות בהמאות, שזהו"ע סול שבחסד ועל שום המתדמ' שלו הם בענינים חומריים, וכך הולך מזהי אל דהי, עד שבא לכלל דברים אסורים, שזהו"ע מלכות שבחסד.

(ו)

וזהנה הוד שבהוד, היא המדריגה היותר תחתונה בענין הולדאה גופא, שמורה שכן הוא אף שאינו מבין בשכלו, וחדוגמא לזה, דהנה, יש חכם גדול שנפלא מעין כל עם בחכמתו, ויש גם חכם קטן, שאע"פ שבכחל יש לו שייכות לענין השכל, הרי, גם הוא אינו מבין את חכמתו הנפלאה של החכם הגדול, ומ"מ, כיון שיש לו שייכות לשכל, הנה אף שאינו מבין את השכל ששומע מהחכם הגדול, הרי הוא רואה שזהו ענין שכלי מופלא ביותר ולכן, הן אמת שאי אפשר לומר שהוא יודע או משיג את הדבר, אבל כלל אופן הרי הוא מובט (אף שאינו מבין) שצריך להחבטל מלפניו, והיינו לפי שמדויגש שזהו ענין שכלי מופלא ביותר, וכיון שיש לו שייכות לשכל הרי הוא מבין שצריך להחבטל לפניו, אע"פ שאינו יודע ואינו משיג. אבל איש פשוט ביותר שאינו שייך לשכל כלל, הרי לא שייך לומר עליו אפילו שהוא מבין שצריך להודות ולהתכבטל אל החכם גדול, ומה שמורה ומתבטל הנה ענין זה גופא הוא אצלו בדרך הודאה. וזהו ענין

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

החורה הוא שתחלה לומדים נגלה דחורה ואח"כ באים ללמוד פנימיות החורה, מ"מ, צריך לדע' שהכח שיוכל להיות סדר זה גופא הוא ע"י שיש תחילה הענין דל"ג בעומר, שזוה"ע גילוי פנימיות החורה, שזה נתון כח שללמוד נגלה דחורה יהי' כרבעי למהוי, וגם שע"י נגלה דחורה יבוא לפנימיות החורה. והענין בזה דוד המלך ביקש גל עיני ואביטה נפלאות מתורתו⁵⁹ דאף שלמד לא רק נגלה דחורה, אלא גם פנימיות החורה, לא הגיע להענין דנפלאות מחותן, כיון שהיו ענין שתחלה רק לעתיד לבוא⁶⁰, כמ"ש⁴¹ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, נו"ן פלאות⁴², שה"ע שער הנו"ן שיתגלה לעתיד לבוא⁴³. אמנם, התחלה בזה ישנה כבר החל מל"ג בעומר, ע"י רשב"י, שפתיח את הענין להזות גל עיני ואביטה נפלאות מחותן⁴⁴ וכפרט כיום הסתלקותו, ז"ג בעומה⁴⁴, שאז הי' ענין גל עיני, דאף שכל ימיו למד רזין דאורייתא, הנה כיום הסתלקותו גילה רזין טמורין דלא גליאן עד השתא⁴⁵, באמרו, שלא יהי' כדורו עד רוא דמשיחא⁴⁶, שאז יתגלה הענין שאותו פתח רשב"י.

וע"פ הדוע שבכל שנה ושנה מחנוררים עוד הפעם כל הניגונים וכללות המעמד ומצב שהי' בפעם הראשונה⁴⁷, הנה, כאשר עומדים כל"ג בעומר בתנועה של התקשרות ללימוד פנימיות החורה, לילך בדרך שפתח רשב"י, ולהמשיך זאת על כל השנה כולה, הרי זה הכנה והקדמה להענין דמ"מ, הכיני המלך חרדין, וזהו גם עם המונכשר לבקש ולפנול (אויסבעטן) שתקייים בקשת דוד המלך, גל עיני ואביטה נפלאות מחותן, שגם בחותן, לימוד נגלה דחורה ולימוד רזין דאורייתא, יהי' גילוי הנפלאות, ועד לביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, שהיא ילמד פנימיות החורה עם כל בניי כולם⁴⁸.

- 41) מוכה ז', טו.
- 42) חז"א וסא, ב.
- 43) ואה אה"ת ג"ך שה"פ (ח"א ע' תפז).
- 44) ואה פיר עין חייט שער ספ"פ ע"י.
- 45) ואה אורא זוטא בוחז"ג רפ"ו, ב, רצ.
- א. רצא, א.
- 46) זתי חז"ב קמו, א. חז"ב חמ, א. קמ"א.
- 47) ואה רמ"ז בספר חקין שובבים.
- 48) תוכא ותוכא בספר לב דוד (להחזיר"א) פכ"ט.
- 49) לקי"ת צו שם, וכב"מ.
- 40) ואה פרשיי שה"ש"ש א, ב, לקי"ת צו
- 41) ואה ואל"ך, וכב"מ.

השבת, שלאחרי ששת ימי החול בא יום השבת שהוא מקודש מכל הימים, דשבת מקדשא וקיימא³⁰, אבל אעפ"כ הרי זה עדיין ענין שבזמן, וכמ"ש³¹ כי ששת ימים גוי וכיום השביעי שבת ויגפיש. וכיון שהיו עדיין במדר זמן, הנה עם היות שזוהו זמן דקדושה, הרי דין שיפקיע את עצמו, אבל אין זה מספיק בשביל להפוך השטות דלעו"ז. ולכן, כאשר צריך להיות וספרתם לכם, שה"ע הכיורו עד לעומת חמת. הנה תכת על זה הוא תמונת השבת, למעלה אפילו מהענין דשבת מקדשא וקיימא, כהי' שלמעלה מסדר השתלשלות.

ורענין בזה דהנה, בשעת יציאת מצרים, הייתה האתערותא דלעילא על הענין דכי ברח העם, ועל כללות ההכנה למתן תורה³² ככת זה שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם, וכמאמר בעל הדגמדה³² אני ולא מלאך אני שרף אני ולא השליח אני והוא ולא אחי, הקב"ה בכבודו וכעצמו, והיינו, דכיון שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה, הנה אם הי' בא משהו אחר, אפילו מהדרגות היותר נעלות בקדושה, הרי לא זו בלבד שלא הי' יכול להוציא את בניי משם, אלא אדרבה וכו'³³ ולכן הוצרך לבוא בוקא מלך המלכים הקב"ה בעצמו, שאין לו שייכות כלל לסדר השתלשלות, שזוהו מ"שי³⁴ ופסח הוי', שהו"ע הדילוג למעלה מסדר השתלשלות³⁵ וכמור"כ כאשר נתנה לבניי מצות ספ"פ על כל הזמנים כולם, אזי נאמר להם שהתניח כח שיוכל להיות וספרתם לכם, שכל המ"ט יום יהיו ספורים, מבוררים ומזוככים³⁶, הרי זה ממחרת הישבת, מבחי' שלמעלה לנמור מסדר השתלשלות אפילו בדרגות שבקדושה, למעלה גם משבת שמקדשא וקיימא. וכאשר נמשך ממחרת הישבת, ונעשית העבודה דוספרתם לכם, אזי באים סופ"ס להביאג המלך חרדין, דקאי על מ"מ, שאז הי' הענין דאנא נפשי כתבית יהבית³⁷, שניתן לנו (מ'האט אנו אפגעגעבן) עצמות ומהות א"ס ב"ה.

אך בחור הכנה לזה ישנו בינתיים הענין דל"ג בעומר, שאז הוא גילוי פנימיות החורה³⁸, והיינו, שאע"פ שסדר ההשתלשלות בלימוד

- 30) תש"י (סד"מ תשל"ז ע' 164 ואילך, ע' 169)
- 31) תש"י, א.
- 32) תשא לא, יד.
- 33) פיסקא י"זויצאנו.
- 34) סידור הארז"ל בהגמ"פ. לקי"ת צו
- 35) לפתד שער ח פרק ב', וכב"מ.
- 36) שבת קה, א (כגויסת העין יעקב).
- 37) לקי"ת שלח מת, ספ"ד ואילך. וראה תנא פמ"ג, ועוד.
- 38) דר"ה לקי"ת שה"ש"ש טו, ב, ד"ה קול דר"ה (ת"ב) ור"ה וספרתם לכם —